

Небо, страждаючи, зорі народить

Микола Руденко

Небо, страждаючи, зорі народить,
Муками струсів наповниться Вічність.
Мудре страждання облагородить
Наших незрілих думок пересічність.

Райдуга, мов терези всесвітні,
На тарілках неземної роботи
Білі сади розгойдавши у квітні,
Виважить наші гріхи і скорботи.

Краплі світанків заграють у листі,
В хмарах відчиняться брами сині.
Будемо світлі, будемо чисті —
Ніби народжені тільки нині.

Там, поза хмарами, кров'ю заграви
Небо пливе— мов задумлива мати.
Кров невмируща вливається в трави,
Щоб відродитись і знову страждати.

Мудре страждання...
Нічого, крім тебе,
Не освячу степовою росою.
Світлу красу добуваючи з себе,
Ти невситимість гамуєш красою.

Може, колись розпізнає наука
Правду на дні філософської чаші:
Всесвіт — це мука...
Одвічна мука,—
Та, що народжує радощі наші.